

Arrest

nr. 49 291 van 8 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 24 februari 1980 in de Ingoesjetische stad Nazran, waar u ook uw propiska had.

In 1992 kwam uw vader om tijdens een conflict aan de grens tussen Ingoesjetië en Ossetië. Tussen september 1997 en augustus 2002 verbleef u als studente tijdelijk in Saratov. Daarna keerde u terug naar Nazran, waar u in december 2003 officieel huwde met A.(...) M.(...) C.(...). Ongeveer 3 jaar geleden sloot uw broer M.(...) B.(...) zich aan bij de partizanen. Sindsdien boden u en uw man hem financiële steun. Ook uw tante, R.(...) B.(...), hielp uw broer door het verschaffen van vertrouwelijke informatie waarover ze als medewerkster van de Paspoortafdeling in Nazran beschikte.

Uw problemen begonnen toen uw man op 30 juni 2009 vermoord werd door Russische militairen, terwijl hij voor jullie huis in een auto zat te praten met een vriend. Beide mannen werden doodgeschoten op verdenking van bendevoorming en het verlenen van hulp aan strijders. Nog diezelfde dag werd uw man begraven en de daaropvolgende week kreeg u bezoek naar aanleiding van de begrafenis.

Uw schoonvader acht u en uw broer verantwoordelijk voor de dood van zijn zoon en kondigde daarom aan uw moeder bloedwraak af.

In de nacht van 10 juli 2009 zocht uw broer u thuis op samen met een oude klasgenoot en vroeg u om tot de volgende dag een aantal wapens in bewaring te nemen. U stemde in, maar verplaatste de wapens van onder het bed, waar uw broer ze had achtergelaten, naar een voorraadkast. De volgende ochtend, op 11 juli 2009, vertrok u vroeg naar uw moeder, die op 30 juni 2009 in het Republikeinse ziekenhuis in Nazran opgenomen werd. Rond 9u vielen gemaskerde mannen uw appartement binnen en hielden een huiszoeking, waarbij zowel de wapens als documenten, waaronder uw binnenlands paspoort, en geld in beslag genomen werd. Tegen 10u stelde de buurvrouw, die alles gezien had, uw moeder telefonisch op de hoogte van wat er gebeurd was. U verliet het ziekenhuis en ging rechtstreeks naar familieleden in Jekhazevo, waar u tot begin september 2009 verbleef. In de periode na de huiszoeking en voor uw definitieve vertrek uit Ingoesjetië werd u zelf niet meer lastiggevallen, maar uw naaste familieleden, onder wie uw tante en uw zus, kregen wel bezoek van militairen. Bij een dergelijke inval, op 9 augustus 2009, werd uw tante R.(...) thuis door Russische militairen vermoord, officieel omdat ze weerstand bood aan de ordediensten. Op 9 september 2009 bracht uw moeder, die eind juli uit het ziekenhuis ontslagen was, geld en documenten naar Jekhazevo, waaronder het valse paspoort dat uw tante voordien geregeld had.

U verliet de Russische Federatie op 10 september 2009 rond 10u 's morgens. Vanuit Nazran nam u een transitbus naar Moskou, waar u de volgende dag, op 11 september 2009, rond 13u in de namiddag aankwam. Vanuit het Kievskaya station reisde u vervolgens met de trein naar Brest, samen met een toeristische groep. U bereikte Brest op 12 september 2009 en reisde met een lokale trein onmiddellijk door naar Tiraspol in Polen.

Aan de Poolse grens werd uw paspoort gecontroleerd, maar u ondervond geen problemen.

Vanuit Polen nam u een bus richting België. Aan de Duitse grens overnachtte u in een motel, waarna u de volgende dag uw reis met diezelfde bus verder zette, zodat u op zondag 14 september 2009 na de middag in België aankwam. In Brussel werd u opgewacht door een ver familielid, L.(...) M.(...), bij wie u de nacht doorbracht.

De volgende morgen, op 15 september 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Ingoesjetië verlaten hebt omdat u er problemen kende met de autoriteiten omwille van uw broer, die zich bij de partizanen had aangesloten. Uw man werd vermoord door Russische soldaten op beschuldiging van hulp aan strijders en bendevoorming. Ook uw tante werd, na hulp aan uw broer, door Russische militairen omgebracht.

Aangezien uw schoonvader u verantwoordelijk acht voor de dood van zijn zoon, verliet u Ingoesjetië tevens uit vrees voor bloedwraak.

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat uw man voor jullie huis door Russische militairen werd doodgeschoten op verdenking van bendevoorming en het verlenen van hulp aan strijders (CGVS, p. 6). Verder

vermeldde u dat ook uw tante R.(...) B.(...), die bovendien werkte als adjunct-hoofdinspecteur bij de paspoortafdeling in Nazran, vermoord werd, officieel wegens het bieden van weerstand aan de ordediensten.

Na grondige opzoeken door CEDOCA, het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties, kon echter noch over de moord op uw man noch over de moord op uw tante R.(...) enige informatie worden teruggevonden (antwoorddocument Cedoca 1 en 2).

Ook aangaande uw broer, M.(...) B.(...), van wie u verklaarde dat hij sinds 2006 bij de partizanen is aangesloten (CGVS, p. 5), kon niets teruggevonden worden (antwoorddocument Cedoca 3).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (uw man werd samen met een vriend voor uw huis doodgeschoten, uw tante die als adjunct-hoofdinspecteur werkte bij de MVD werd door Russische militairen bij haar thuis omgebracht) kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hierover informatie te vinden zou zijn.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen aangaande de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Zo slaagde u er niet in om het Commissariaat-generaal de overlijdensakte van uw man te bezorgen. Aangaande de moord op uw tante R.(...) kon u de Belgische asielinstanties evenmin enig document voorleggen. Ook ter staving van het bestaan van uw broer, M.(...) B.(...), die uiteindelijk de oorzaak van al uw problemen is, kon u geen enkel tastbaar bewijs aanbrengen.

Dit ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, is het voorts opmerkelijk dat u op geen enkele manier getracht hebt om bescherming te verkrijgen van uw autoriteiten.

Zo liet u na klacht in te dienen met betrekking tot de dood van uw man en hebt u na zijn dood ook op geen enkele andere manier om bescherming gevraagd aan uw autoriteiten (CGVS, p. 8).

U argumenteerde wel dat uw ex-collega's van het Openbaar Ministerie, tussen september 2002 en december 2003 werkte u namelijk als juridisch adviseur van de procureur van Nazran (CGVS, p. 7), u vertelden dat het geen zin had om klacht in te dienen (CGVS, p. 8). U kon, net als uw broer, echter rekenen op de hulp van uw tante R.(...), die werkte voor de ordediensten van de Ingoesjetische republiek (CGVS, p. 21).

Gezien de ernst van de feiten, meer bepaald de moord op uw echtgenoot, en gezien uw professionele achtergrond kon dan ook van u verwacht worden dat u enige stappen zou ondernemen om naar aanleiding van de moord op uw man bescherming te krijgen van uw autoriteiten.

In dit verband kan nog opgemerkt worden dat u evenmin ooit naar een mensenrechtenorganisatie bent gestapt (CGVS, p. 25). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Vervolgens is het opvallend dat u blijkbaar maar weinig interesse hebt getoond in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen.

Zo hebt u geen idee of er na uw vertrek nog iemand bij uw moeder is langs geweest om u te zoeken. U gaf zelfs toe dat u er haar niet eens naar gevraagd heeft (CGVs, p. 23-24 en 26).

Het is daarnaast merkwaardig dat u het geboortjaar van uw man niet kende. Eerst vertelde u dat hij op 4 mei 1975 werd geboren (CGVS, p. 6). Later zei u dat u zich vergist had en dat 1976 zijn geboortjaar was (CGVS, p. 8). Uit uw huwelijksakte blijkt echter dat uw man in 1973 geboren is.

Het is tevens eigenaardig dat u het adres niet wist van de familieleden in Jekazhevo bij wie u gedurende 2 maanden hebt verbleven (CGVS, p. 19).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Wat de bloedwraak betreft, moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk wist te maken dat uw man op 30 juni 2009 door moord om het leven kwam. Bijgevolg kan er ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u door uw schoonvader gezocht worden wegens bloedwraak (CGVS, p. 13).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, diploma en de enveloppe waarin bovenstaande documenten u werden toegestuurd) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte alsook uw diploma bevatten informatie met betrekking tot uw persoonlijke identiteit, doch niet met betrekking tot de problemen die u verklaarde gekend te hebben. De enveloppe ten slotte toont aan dat de nicht van uw moeder, L.(...) M.(...), vanuit Ingoesjetië een aantal documenten kreeg toegestuurd,

maar heeft geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Ingoesjetië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 mei 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij erkent dat de bewijslast inzake de gegrondheid van haar asielaanvraag in beginsel bij haar ligt, doch meent dat haar verklaringen, gezien zij stelt dat zij steeds de waarheid heeft verteld, een voldoende bewijs kunnen vormen indien ze coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State, de "Guide des procédures et critères" van UNHCR, een nota van UNHCR en naar het nieuw artikel 57/7 ter van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dat zij geen bewijsstukken heeft neergelegd ter staving van haar relaas, vindt verzoekster niet zo verwonderlijk "gezien de heikele situatie". Verzoekster beweert dat zij niet meer naar haar woning terug is gekeerd nadat zij het ziekenhuis ontvlucht was. Zij wijst er op dat zij haar geboorteakte, huwelijksakte en diploma wel heeft kunnen verkrijgen.

Verzoekster laat gelden dat het feit dat de commissaris-generaal geen informatie gevonden heeft over de moord op haar echtgenoot en op haar tante, niet bewijst dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden. Zij merkt dienaangaande op dat haar echtgenoot "maar een gewone burger was" en dat bovendien uit een artikel van de BBC "BBC News, 10 februari 2010" blijkt dat de overheid in Ingoesjetië de vrijheid van de media belemmert.

Verzoekster duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij zich "op geen enkel moment tracht in te leven in de situatie van eiseres". Zij herhaalt dat klacht neerleggen in haar hoofdte zinloos zou zijn en zij wel hulp zocht bij mensen die zij kon vertrouwen; zij verklaart immers niet het slachtoffer te zijn, maar "de echtgenote van een verrader".

Wat het door de commissaris-generaal opgeworpen gebrek aan interesse betreft, voert zij aan dat wanneer zij haar moeder belde, zij eerder vroeg naar deze gezondheidstoestand; zij verklaart wel degelijk te weten dat familieleden van haar echtgenoot zijn langs gekomen. Verzoekster voegt er aan toe dat zij depressief was geworden en geen zin meer had in sociaal contact, "vandaar dat zij daar zo weinig interesse toonde".

Verder stelt verzoekster dat, ook al weet zij het geboortjaar niet van haar man, zij wel degelijk gehuwd was en dat zij dit kan bewijzen aan de hand van de huwelijksakte.

Het argument van de commissaris-generaal dat er geen sprake kan zijn van bloedwraak gezien zij niet aannemelijk maakt dat haar man vermoord werd, doet verzoekster af als een "onzekere premisse" en

als “*bladvulsel*”. Zij laat in haar verzoekschrift van 21 mei 2010 gelden dat men evenzeer het volgende kan beweren (zie p. 8): “*aangezien eiseres niet aannemelijk kan maken dat haar echtgenoot niet kan vliegen en door het CGVS geen informatie werd gevonden dat deze man niet kan vliegen er dus vanuit moet worden gegaan dat deze man van de Eiffeltoren mag springen en zal kunnen vliegen*” (sic).

Verzoekster wijst er nogmaals op dat er in haar verklaringen geen tegenstrijdigheden gevonden werden en vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook stelt, kunnen de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), quod non in casu (*infra*).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De commissaris-generaal moet hierbij niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verzoekster stelt dat een coherent asielrelaas op zichzelf voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen; zij wijst op artikel 57/7 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij wijst er op dat zij -een kopie van- haar geboorteakte, van haar huwelijksakte en van haar diploma heeft bijgebracht.

De Raad stelt vast dat naast het feit dat verzoekster voormelde documenten in fotokopie, heeft bijgebracht, de afwezigheid van een meer wezenlijk document tot staving van haar relaas, te weten de overlijdensakte van haar man, schril afsteekt.

Het niet bijbrengen van dit essentieel document waarvoor zij geen aannemelijke verklaring geeft, m.a.w. de niet vervulling van de voorwaarde in haar voormelde stelling *“als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen”* maakt dat haar relaas op zich niet volstaat om het als geloofwaardig aan te nemen.

Ook het feit dat de commissaris-generaal na grondige opzoeken door de dienst Cedoca, geen informatie heeft gevonden over de moord op haar man en tante, keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Indien soortgelijke incidenten wél worden weergegeven in de media, is de afwezigheid van een bericht omtrent de bedoelde moorden (in het meervoud), op haar man en tante, -zoals de commissaris-generaal terecht besluit- eerder een teken dat de voorgehouden moorden zich niet hebben voorgedaan.

Dit argument moet in redelijkheid volstaan om de ridiculisering in het verzoekschrift *“aangezien eiseres niet aannemelijk kan maken dat haar echtgenoot niet kan vliegen en door het CGVS geen informatie werd gevonden dat deze man niet kan vliegen er dus vanuit moet worden gegaan dat deze man van de Eiffeltoren mag springen en zal kunnen vliegen”* van de motivering van de bestreden beslissing, te weerleggen.

Ook haar verklaring dat haar man *“maar een gewone burger”* was en het hierdoor moeilijk is informatie over hem te vinden (zie verzoekschrift, p. 5), overtuigt niet. Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot door de Russische en lokale autoriteiten als een verrader werd beschouwd werd en hij *“inderdaad niet tot op de graat zuiver”* was (zie verzoekschrift, p.7); zij verklaart dat de tante adjunct-hoofdinspecteur bij de MVD was en thuis werd omgebracht. Er zijn derhalve geen beletselen voor handen om niet over de moorden te berichten.

De verwijzing naar het artikel van de BBC waaruit blijkt dat de overheid in Ingoesjetië de mediavrijheid belemmert en er bijna enkel officiële uitgaven bestaan, overtuigt de Raad evenmin.

Verzoeker legt niet uit hoe de moorden op een “verrader” van de Staat enerzijds én op een functionaris van een Staatsdienst anderzijds, onder de mediacensuur zouden vallen.

In acht genomen wat voorafgaat is niet voldaan aan de meerdere voorwaarden bepaald in artikel 57/7 ter van de voormelde wet van 15 december 1980 om de asielaanvraag geloofwaardig te achten, te weten: er werden onvoldoende inspanningen geleverd om de aanvraag te staven; er werd geen bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van bewijskrachtige elementen, de verklaringen van de asielzoeker zijn in strijd met informatie die relevant is voor de aanvraag en het staat helemaal niet vast dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verder benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd .

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt vervolgens dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag van 16 februari 2010, p. 8).

De loutere bewering dat haar ex-collega's op het Openbaar Ministerie haar wisten te melden dat het tot niets diende een klacht neer te leggen, wordt niet aangenomen des te meer daar verzoekster niet aantoont dat ze voor deze instantie werkte.

Verzoekster blijft aldus in gebreke aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig was om bescherming te verlenen.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen en pogingen onderneemt om zich hieromtrent te informeren. Het feit dat verzoekster dit nalaat duidt duidelijk op een gebrek aan belangstelling wat afbreuk doet aan de beweerde vrees voor vervolging.

Haar bewering dat zij weet heeft dat familieleden van haar echtgenoot langs geweest zijn om te weten te komen waar zij verblijft, is een loutere a posteriori verklaring die niet vermag de in de bestreden beslissing vervatte argumentering te ontkrachten; integendeel, verzoekster stelt in haar verzoekschrift (zie p. 7) zelfs uitdrukkelijk dat *“het haar eigenlijk allemaal niet meer kon schelen”*.

Het aanvoeren van een depressie in hoofde van verzoekster is geen dienstig verweer; zij brengt hiervan geen enkel medisch bewijs bij.

Met betrekking tot haar vergissing in de opgave van het geboortjaar van haar man, wijst verzoekster er op dat zij haar huwelijksakte heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk getrouwd was.

Naast de vergissing in de geboortjaar van haar man, blijft de vaststelling overeind dat zij het adres niet kent van de familieleden waarbij zij beweert twee maanden te hebben verbleven (zie verhoorverslag van 16 februari 2010, p. 19).

Bovendien merkt de Raad op dat het voorleggen van een huwelijksakte nog altijd geen bewijs inhoudt van de beweerde moord op haar man.

Waar verzoekster de motivering van de commissaris-generaal aangaande de bloedwraak afdoet als *“nutteloos”* en lijkend op *“bladvulsel”* (zie het verzoekschrift p. 8) schiet zij tekort in haar verweer.

Gelet op wat voorafgaat wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt ook vast dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980, aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst kan stellen.

Zij brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade als voorzien in voormeld artikel 48/4, §2 a. en b..

De artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE